

P(e)ijnenburg(h), -borg(h)

W. J. J. Pijnenburg

Donsvlinder 68, 2317 KG Leiden

P(e)ijnenburg(h) en varianten is de naam van een bekend Meijerij's geslacht, waarvan de oudst bekende stamvader *Godefridus Poynenborch* is, wiens zoon optreedt in een akte uit 1367 van het Bosch' protocol.¹

De naam komt sinds die tijd in verschillende spellingen voor: *Poyne(n)-*, *Peyne(n)-*, *Payne(n)-*, *Pyne(n)-* gevolgd door *-burch*, *-burg(h)* en *-borch*, *-borg(h)*. Incidenteel verschijnt ook *Pane-Penne-*.

Het *Nederlands Reptorium van Familienamen*² geeft de volgende varianten (de getallen achter de namen geven het aantal naamdragers volgens de volkstelling van 1947 aan): *Peynenborg* (45); *Peynenborgh* (63); *Peynenburg* (326); *Peynenburgh* (2); *Pijneburg* (1); *Pijnenborg* (94); *Pijnenborgh* (44); *Pijnenburg* (1339); en tenslotte *Van Pijnenburg* (1).

Deze namen zijn als volgt te groeperen:

	<i>Peynen-</i>	<i>Pijnen-</i>		
- <i>borg(h)</i>	108	138	totaal	246
- <i>burg(h)</i>	328	1341	totaal	1669
totaal	436	1479		1915

Indien we de varianten van 1947 naar de plaats van herkomst rangschikken, krijgen we onderstaand overzicht:

1. *Peynenborg* kwam voor in 8 gemeenten: in Tilburg-Goirle woonde 73 procent van de naamdragers (33 van de 45)
2. *Peynenborgh* kwam voor in 6 gemeenten: in Vlijmen leefde 80 procent (50 van de 63).
3. *Peynenburg*: het grote aantal naamdragers was verspreid over 35 gemeenten; concentraties van meer dan 20 van de in totaal 326 naamdragers woonden in: Eindhoven (67), Boxtel (52), 's-Hertogenbosch (24), Vught (23), Tilburg (21), Geldrop (20), globaal dus geconcentreerd in de rechter rand van de driehoek Eindhoven - Tilburg - Den Bosch.
4. *Peynenburgh*: beiden in Udenhout.
5. *Pijneburg*: 1 x te Gilze Rijen.
6. *Pijnenborg* in 15 gemeenten; in Drunen - Haaren - Tilburg woonde 66 procent (62 van de 94).
7. *Pijnenborgh* troffen we aan in 6 gemeenten waarvan in Tilburg 73 procent (32 van de 44).
8. *Pijnenburg*: het grote aantal naamdragers was verspreid over 73 gemeenten; concentraties van meer dan 20 van de in totaal 1339 naamdragers woonden in Tilburg (361), 's-Hertogenbosch (100), Vught (80), Haaren (62), Deurne (60), Udenhout

(56), Loon op Zand (55), Eindhoven (51), Dongen (45), Oosterhout (38), Helvoirt (32), Boxtel (30), Berlicum (28), Oisterwijk (23), Gilze Rijen (22), Schijndel (21) en Helmond (20). De overgrote meerderheid woont in dezelfde driehoek als de naamdragers onder 3, alleen nu in de linkerbovenkant: 747 van de 1339 = 56 procent. Er zijn twee subcentra: Oosterhout - Dongen - Rijen (105 = 8 procent) en Helmond - Deurne (80 = 6 procent).

9. Van Pijnenburg: 1 x te Ravenstein.

De concentratie per gemeente is het grootst in: Haaren: 3 varianten; 81 naamdragers; 3 procent van de bevolking; Udenhout: 4 varianten; 60 naamdragers; 1,2 procent; Vlijmen: 4 varianten; 58 naamdragers; 0,74 procent; Vught: 5 varianten; 118 naamdragers; 0,70 procent; Boxtel: 3 varianten; 84 naamdragers; 0,64 procent.

De grote steden leverden de volgende cijfers:

Tilburg: 6 varianten; 452 naamdragers; 0,4 procent; 's-Hertogenbosch: 4 varianten; 134 naamdragers; 0,25 procent; Eindhoven: 4 varianten; 122 naamdragers; 0,15 procent.

Het lijkt geen twijfel, dat, op grond van de moderne (1947) gegevens, het geslacht Pijnenburg zijn hoogste concentratie kent in de streek tussen Tilburg en 's-Hertogenbosch en dat we die streek, mede gezien de oudste attestaties (waarover zo dadelijk), als het herkomstgebied van de familie P. kunnen beschouwen.

Herkomst van de naam P(e)ynenborg(h), -burg(h)

Wat de herkomst van de naam Pijnenburg betreft zijn reeds verschillende hypothesen geopperd.

De bekendste zijn twee voorstellen die beide uitgaan van een type zelfstandig naamwoord + zelfstandig naamwoord.

1. *pijnen* = meervoud van *pijn* 'smart' + *burg* 'huis'
 2. *pijnen* = meervoud van *pijn* 'pijnboom' + *burg* 'huis'
- d.w.z. in geval (1) zou de betekenis zijn 'huis van smarten' in geval (2) 'huis met pijnbomen'.

Zoals zo vaak gebeurt, zijn deze etymologische voorstellen gebaseerd op de huidige spelling en dan nog alleen op die een lange *ij* bevatten; de spelling met de korte *ei*, hoewel gevoerd door minder naamdragers, maar toch zeer frequent, komt hiervoor niet in aanmerking.

Reeds sedert de 16e eeuw heeft deze misvatting aanleiding gegeven tot verkeerde interpretaties van de naam Pijnenburg.

Op 11 december 1581 zegelt *Wouter Peijnenborch*, schepen van Oisterwijk, een akte met een zegel waarop zijn wapen voorkomt.³ Op het veld daarvan zijn geplaatst: 'een hart, gaande over een schuinrechts geplaatste pijl met de punt naar beneden en vergezeld van drie merletten'.⁴

Men kan zich niet aan de indruk onttrekken dat het hier een zoge-

naamd sprekend wapen betreft, waarin op een of andere manier (hart en pijl) de *pijn* is verzinnebeeld.

In een artikel 'Adellijke en voorname geslachten te 's-Hertogenbosch en in de Meyerij' haalt J. B. Rietstap een handschrift aan uit ca. 1825 van A. C. Brock, koster te Sint Oedenrode, waarin deze met betrekking tot het wapen van de familie Pijnenburg vermeldt: 'een berg, uit de schildvoet opkomende, waarop drie Latijnse kruisen staan, het middelste het hoogste'.⁵

Ook hier zouden de *pijnen* weergegeven kunnen zijn door de drie kruisen en de *burg* door de berg; cf. ook *Willem Peijnenberch*, 's-Hertogenbosch 1470.

Het feit dat *pijn* (smart) tegenwoordig hetzelfde gespeld wordt als *pijn* in Pijnenburg, en het feit dat *pijn* (smart) in de 16e eeuw hetzelfde klonk als *peyn* in Peynenborch zijn echter op zichzelf onvoldoende voor een adequate verklaring van de naam met *pijn*, gezien de oudere spellingen met *-oy-*.

Alvorens naar de oudste attestaties (tot 1500) over te gaan wil ik nog een derde etymologie vermelden n.l. van mr. H. J. Bernsen⁶ die, gezien de 15e-eeuwse spelling *Pennenburg*, dacht aan een samenstelling van de Germaanse jongensnaam *Penne* met *-burg*. De oudste attestaties wijzen evenwel in een andere richting. We kennen onder meer:

1340	Pennenborch?	chijsboek Brussel
1340	Poenuborch	chijsboek Brussel
1367	Poynenborch	RB 1175 ^o 19
1382	Poynenborch	RB 1175 ^o 135 walterus (poynen (?) soen
1389/90	Poynenborch	ARA Invent. Nélis (= Vangassen 491)
1393/4	Poynnenborch	RB 1175 ^o 112
1400	Poynenborch	<i>Brab. Leeuw</i> 1962:20
1403	Poynenborch	OLV Broederschap (= Vangassen 476)
1418	Peynenborch	RO 143 ^o 17
1419	Peynenborch	RO 143 ^o 21
1419	Peynenborch	RO 143 ^o 48
1421	Peynenborch	RO 144 ^o 27
1421	Peynenborch	RO 144 ^o 36
1423	Peynenborch	RO 143 ^o 7
1425	Poynenborch	RB 1175 ^o 43
1425	Peynenborch	RO 145 ^o 5
1433	Peynenborch	RO 148 ^o 33
1460	Peynenborch	<i>De kleine Meierij</i> 1959:22
1470	Peynenberch	ARA Rekenk. reg. (= Vangassen 523)
1470	Paynenberch	ARA Rekenk. reg. (= Vangassen 523)
1471	Peynenborch	<i>Brab. Leeuw</i> 1953:131
1475	Poynenborch	RB 1245 ^o 64
1479	Poynenborch	RB 1248 ^o 12 v
1492/3	Poynenberch	ARA Invent. Nélis (= Vangassen 508)
1493	Paynenborch	RB 1262 ^o 37
1497/8	Puynenborch	ARA Rekenk. reg. (= Vangassen 453)

Uitgezet op een tijdsas geven de verschillende spellingvarianten
volgend beeld:

1340 50 60 70 80 90 1400 10 20 30 40 50 60 70 80 90 1500

poy- _____
 pey- _____
 pay- _____

Er zijn hierbij 4 fasen te onderscheiden:

1. vóór 1403 spelling: *poy-*
2. 1403 - 1497/8 spelling: *poy-* / *pey-*
3. 2e helft 15e eeuw spelling: *pey-* / *pay-*
4. moderne spelling: *pey-* / *pij-*

Daarenboven is een andere indeling te maken: de Bossche naamdragers hebben een voorkeur voor *-oy-* en varianten, de Oisterwijkse naamdragers voor *-ey-*. Van de 24 naamdragers zijn 12 Bosschenaren en 8 Oisterwijkers.

Dit geeft volgend overzicht:

	-oy-	-ey-	-ay-	
's-Hertogenbosch	9	2	2	13
Oisterwijk	-	8	-	8
Overigen	<u>2</u>	<u>2</u>	<u>-</u>	<u>4</u>
Totaal	11	12	2	25

N.B. In de 15e eeuw, vanaf ongeveer 1418, zijn de Rekeningen van Oisterwijk overgeleverd. Vanaf dat jaar zijn te Oisterwijk talrijke naamdragers bekend, die onveranderlijk hun naam *Peynenborch* (laten) spellen. In bovenstaand overzicht zijn deze vanaf 1435 niet meer opgenomen.

Terugredenerend in de geschiedenis kan ik deze evolutie als volgt verklaren:

ey/ij is de bekende dubbele schrijfwijze voor de klank die we fonetisch als (ei) weergeven en die op de Germaanse klank (ai) (>*ey*, *ei*) of de Germaanse lange *i* (>*ij*) kan teruggaan.

De diftongering van de lange *i* begint in Zuid-Brabant op het einde van de 13e eeuw en wordt in elk geval in de 14e eeuw in de spelling manifest⁷, cf. ex Vangassen: *mein* 'mijn' Mechelen 1304, *bei* 'bij' Zoutleeuw 1361; in Noord-Brabant: PN *yewijn* (= Ywein) 's-Hertogenbosch 1390; *waelwijn* (= Walewein) 's-Hertogenbosch 1399, *screynmaker* (= schrijnmaker) Breda 1499; *van den eynde / van den ijnde* Helmond 1414-20.

Men mag dus naast de spelling *ey* vanaf het einde der 14e eeuw ook de spelling *ij* verwachten, zoals uit bovenstaande voorbeelden blijkt.

ey/ay. Het betreft hier twee spelwijzen van in oorsprong dezelfde klant (ei), die zicht tot een wat opener klank ontwikkelde:

(ai). Voorbeelden uit Noord-Brabant zijn o.a.: *maye* (= Mei) 's-Hertogenbosch 1400, (*staygher* (= steiger) Breda 1499, FN

bayter (ook *beyter*) 's-Hertogenbosch 1530.

Verdere Brabantse voorbeelden zijn:

1372 Leuven: *spraeyde* 'spreidde'

1390 Mechelen: *bayaerde* 'beiaard'

1488 Diest: *capitaeynen* 'kapitein'

1514 Brussel: FN *aeijlen* (cf. *heylen* 1476)

1521 Antwerpen: FN *aeijken* (cf. van der Eyken)

De spelling *a(e)y* naast *ey* duikt eind 14e eeuw op. In 1470 is dus *Paynenberch* geen verrassing meer.

oy/ey. De spelling *oy* is in het Middelnederlandse een gebruikelijke spelling voor *ui*, en wel speciaal voor de zogenaamde *ui*,² een klank die nu hetzelfde klinkt als *ui*, maar een andere oorsprong heeft dan bijv. de *ui* in *huis*, *tuin*.

Men vergelijk de volgende gevallen in 's-Hertogenbosch:

1365	<i>art koyt</i>		cf. <i>kuyt</i>
1368	<i>wamboyssticker</i>	1399	<i>wanboessticker</i>
1390	<i>h. groys</i>	1390	<i>gruys</i>
1390	<i>sroyen</i>		cf. <i>spui</i>
1435	<i>hoyken</i>	1559	<i>huycke</i>
1446	<i>froyt</i>		cf. <i>fruit</i>
1523	<i>croywaigen</i>	1556	<i>cruydewagen</i>
1530	<i>poien</i>	1566	<i>puye</i>

Men zou dan naast *Poynenborch* ook *Puynenborch* verwachten. Zoals we hierboven zagen is deze vorm ook daadwerkelijk geattesteerd: Henric *Puynenborch* 1497/8.⁸

Maar dit verklaart nog niet de spelling *-ey-* naast *-oy-*. Nu is in de historische grammatica van het Nederlands 'ontronding' van *oy* (*uy*) tot *ey* een bekend verschijnsel en met name ook in de Meierij.⁹ Ontronding houdt in dat men bepaalde klanken niet meer met geronde lippen gaat uitspreken, bijv. *pit* i.p.v. *put* en *fleiten* i.p.v. *fluiten*.

Voor de datering van dit verschijnsel kunnen we de volgende gegevens aanhalen:

1566 *opter peyen*, 's-Hertogenbosch (= op de pui, stoep)

1566 *sleyer*, 's-Hertogenbosch (= sluier)

1570 *die peie voor traethuys*, 's-Hertogenbosch (= de pui).

Het verschijnsel dateert dus minstens uit het midden van de 16e eeuw.

Als we op grond van de varianten *poynen-/puynen-* een *u²* voor *Poynenborch* aanvaardden, dan kan men de zogenaamde Meierijse ontronding dus dateren vanaf het eerste optreden van de variant *Peynenborch*. Welnu, *Petrus Peynenborch* (1418) komt de eer toe de oudste bewijsplaats van Meierijse ontronding te representeren. Nu we als zeker kunnen aannemen dat de oudste vorm *Poynenborch* = *Puynenborch* is geweest, komt ook de mogelijke etymologie in een nieuw licht te staan.

A priori dienen zich twee mogelijkheden aan, t.w. een samenstelling van *borch* 'huis' met

(1) *pui* 'bordes'

(2) *puin* 'stukken steen'

Het eerste heeft tegen, dat het meervoud *puien* luidt, en niet *puinen*. Hiervoor zou dan een stapelmeervoud naar het model van *scoe* 'schoen' (meervoud *scoen*, stapelmeervoud *scoenen*, nieuw enkelvoud *scoen*) aangenomen moeten worden. Dit stuit toch wel op erg veel bezwaren, zoals het feit dat een 'nieuw' enkelvoud *puin* 'bordes' niet geattesteerd is.

Het tweede heeft schijnbaar tegen (1) dat *puin* pas in de tweede helft van de 15e eeuw geattesteerd zou zijn,¹⁰ en (2) dat de gebruikelijke (hoewel niet onbetwiste) etymologie samenhang zoekt met het Oudengelse *pûnian* 'verbrijzelen, fijnstampen', en dus, m.a.w. niet van *u²* uitgaat.

Op grond van gegevens uit de toponymie lijkt echter de tweede mogelijkheid meer perspectieven te bieden.

Allereerst mag men aannemen dat de familienaam *P(e)ynenburg* is ontleend aan een huisnaam *P(e)ynenburg*, als toponiem. Van *burg*-toponiemen is bekend dat zij - althans in niet-maritieme streken - zeer oud zijn en minstens tot de Karolingische tijd teruggaan.¹¹ Is de naam *Pijnenburg* van een dergelijke ouderdom, dan vervalt daarmee ook de combinatie-mogelijkheid van *-burg* met *pui* als eerste lid, omdat dit, als leenwoord uit het Oudfrans, niet vóór de 13e eeuw is vastgesteld en dus vermoedelijk niet veel ouder zal zijn. Nu dateren, volgens de woordenboeken, ook de bewijsplaatsen van *puin* pas uit 15e (sinds 1443) eeuw, maar daar is op grond van toponymisch materiaal wel enige verschuiving in de tijdsgrens waarschijnlijk te maken.

Gysselings Toponymisch Woordenboek geeft bijv. *Poienbah* (Rengsdorf, 857) en *Punbeke* (St. Niklaas-Waas 1139, kopie eind 13 e e.), waarvan het eerste lid etymologisch duister is, maar gezien gebruikelijke namen als *steenbeke* lijkt de interpretatie van *poin*, *pun* als 'steen' niet uitgesloten.

Het wordt zelfs waarschijnlijker als blijkt dat *puin* toch al vroeg in andere toponiemen wordt aangetroffen zoals *peyndriesch*, *peyndrische* (Hoeselt 1385), *peyndriesch* Hoeselt 1511-1532 (Ulrix en Paquay 1932:36, *den pijnenhooff* Zonhoven 1628 (Molemans 1982:537), *inden poenen hoef* Zonhoven 1554 (Molemans 1982:543), *int poijnen velt* (Zonhoven 1553); *een stuck lants gelegen int puijnen velt* (Zonhoven 1553); *een stuck erfs genampt het puenen velt* (Zonhoven 1597).¹²

Als we de eerste leden van deze toponiem gelijk kunnen stellen aan mnl. *poin*, *pueyn*, *puyn* 'puin' resp. de ontronde variant daarvan - dan blijkt daaruit (1) dat *puin* reeds in 1385 (of zelfs 857/1139) geattesteerd is en (2) dat een mv. *puinen* (of een geflecteerde vorm *poine(n)*) al vroeg in namen voorkwam.

Hierbij zij nog opgemerkt dat het Middelnederlandsch Woordenboek

ook een vorm *poye* kent uit het Oudste Keurboek van Delft (1510), wat op een variant *poye*, *puye* zou wijzen die nog voorkomt in namen als *Puyvelde* en misschien ook in (van) *Puyenbroek* (gedeeltelijk eveneens uit de streek Tilburg-Goirle), waarvan het tweede lid ook een veldnaam is. Puienbroek (de vlaamse tak) evenwel gaat op *Pude*, *Puut* + *broek* terug, cf. bijv. 1359 *Michiels van Pudebroec*, Debrabandere (1970:360). Voor namen waarvan hierboven de 14e-17e-eeuwse citaten gegeven werden is afleiding uit *pude(n)*- natuurlijk vrijwel uitgesloten.

De herkomst van de familienaam *P(e)y(n)enburg(h)*, *-borg(h)* is dus een huis- of perceelnaam *Poy(n)enborch*, waarvan de ligging vooralsnog onbekend is.

Blijkens het element *borch* kan de naam al zeer oud zijn (9e eeuw), en blijkens het element *poy(n)* (indien = puin) moet de *borch* op een stenige bodem hebben gestaan.

Zolang de juiste ligging van de *Poy(n)enborch* niet is vastgesteld blijft dit echter speculatie.

NOTEN

1. Rechterlijk Archief 's-Hertogenbosch 1175, f 19, (1367), cf. P. D. M. Pijnenburg, *Peijnenborch*. De Verre hoeve, Tilburg, 1975, 216.
2. *Nederlands Repertorium van Familienamen*, deel XI, Noord-Brabant, Assen-Amsterdam 1966.
Aangezien het hier een van oudsher Brabantse familienaam betreft (alle oudere akten waarin de naam Pijnenburg genoemd wordt stammen uit de streek 's-Hertogenbosch-Tilburg) kan worden volstaan met de raadpleging van het deel Noord-Brabant.
In het *Repertorium* worden de varianten van *Peynenburg(h)* onveranderlijk met *Pey-*, nooit met *Peij-* gespeld. Ik houd deze spellingswijze ook hier aan.
3. Rechterlijk Archief Arnhem, Criminele dossiers van het hof van Gelderland (1582).
4. P. D. M. Pijnenburg, *Peynenborch*. Tranen van ijs, Tilburg, 1983, 115.
5. Dit sprekend wapen werd gevoerd door Heiliger Hendrikus Pijnenburg (1737-1796), die achtereenvolgens kapelaan te Bergeyk en Hilvarenbeek en pastoor te Oirschot was; cf. W. de Bakker, Robben uit Leynen alias Van de Plas, vooral te Udenhout, *De Brabantse Leeuw*, 1983, 12 en 21.
6. P. D. M. Pijnenburg 1983:120.
7. Van Loey (1937).
8. Vangassen (1954) rangschikt de vormen van de naam *Poy(n)enborch* onder de *ui*, b.v. a.w. p. 476.
Eenmaal, om onbegrijpelijke redenen, plaatst hij er een onder de *oo*: willem *peynenberch* 1470, a.w. p. 523, maar *jan peynenborch* (met ontronding dus) 1610/11 weer onder de *ui*.
9. Van Loey 1970: 49 en Weijnen 2/1966: 226 en speciaal 1963: 90-91.
10. *Middelnederlandsch woordenboek* en De Vries, *Nederlands etymologisch woordenboek*: eerst na Kiliaen (Cornelis van Kiel of Kilaan 1528-1607, de beroemde 16e-eeuwse lexicograaf) bekend. Franck-Van Wijk geeft 'nog niet bij Kiliaen'.
11. Voor het nu volgende gedeelte ben ik veel dank verschuldigd aan dr. Luc van Durme uit Zottegem, die mij met zijn 'Toponymie en archeologische prospectie' op het juiste spoor zette en mij uitvoerig van aanwijzingen voorzag.
12. De drie laatste plaatsen cf. Molemans 1982:545.

LITERATUUR

- Vangassen (1954) = H. Vangassen, *Bouwstoffen tot de historische taalgeografie van het Nederlands. Hertogdom Brabant*, z.p.
- Van Loey (1937) = A. van Loey, *Bijdrage tot de kennis van het Zuidwestbrabantsch in de 13e en 14e eeuw*. Fonologie, Tongeren.
- Weijnen (2/1966) = A. A. Weijnen, *Nederlands dialectkunde*, Assen
- Van Loey (8/1970) = A. van Loey, *Schönfelds Historische Grammatica van het Nederlands*.
- Gysseling (1977) = M. Gysseling, *Corpus van Middelnederlandse teksten*, Reeks I, Ambtelijke bescheiden, 's-Gravenhage.
- Stallaert = F. de Brabandere, *Stallaerts Glossarium van verouderde rechtstermen, kunstwoorden en andere uitdrukkingen uit Vlaamse, Brabantse en Limburgse bronnen*, voortgezet en bewerkt door F. de Brabandere, dl III, Handzame 1977.
- Weijnen (1963) = A. A. Weijnen, *Het verspreidingsgebied van de ontronding*, in *TNTL* 79 (1963) 81-102.
- Gysseling (1960) = M. Gysseling, *Toponomisch woordenboek van België, Nederland, Luxemburg, Noord-Frankrijk en West-Duitsland (vóór 1226)*, 2 dln. Tongeren.
- Ulrix en Paquay (1932) = E. Ulrix en M. Paquay, *Zuidlimburgsche plaatsnamen. Excerpten XI^{ve} - XV^{ie} eeuw (Toponymica IV)* Leuven-Brussel.
- Molemans (1982) = J. Molemans, *Zonhoven. Historisch-naamkundige studie*, Zonhoven.
- Debrabandere (1970) = F. Debrabandere, *Studie van de persoonsnamen in de Kasselrij Kortrijk, 1350-1400*, Handzame.

VRAGEN EN ANTWOORDEN

Jacobus van Rooij

Te Eindhoven gaat op 1 februari 1777 in ondertrouw Jacobus van Rooij, j.m. 'geboren te Oirle en eenige jaaren gewoon hebbende te Strijp'. De echtgenote: Huijberdina van Gerwen.

Op 29 januari 1777 is er te Eindhoven een borgbrief: Jacobus van Rooij 'gebooren te Oerle dog lange Jaren gewoon hebbende met zijn ouders te Woensel'.

Op 29 november 1783/14 december 1783 trouwt te Strijp: Jacobus van Rooij, weduwnaar Everdien van Gerwen, met Johanna Henrica Princen, beiden 'geboren tot Woensel' en 'beijde lange jaaren aan den anderen gewoon hebbende te Strijp'.

Jacobus van Rooij is niet te vinden in de geboorteregisters van Woensel, Strijp en Oerle. Wel trouwt te Oerle (otr. 9 februari 1743) Willem van Roij uit Wintelre met Geertruij Wouters Gruijthuijsen. Dezen trouwen te Woensel r.-k. op 24 februari 1743. Uit dit echtpaar stammen 5 kinderen, met een hiaat tussen 1745 en 1753. Enkele van deze kinderen zijn doopheffers bij kinderen van Jacobus van Rooij te Strijp.

Vraag: Kan iemand mij iets meer vertellen over de herkomst van Jacobus van Rooij (ouders en doop)?

Rond 1740 wordt er te Woensel ene Jacobus van Rooij geboren en te Zeelst eveneens. Deze laatste woont rond 1780 te Strijp. Beiden zijn niet de gezochte Jacobus.

M. J. H. van Dooremolen, Zagwijnstraat 8, 5654 KJ Eindhoven.